

Nem veszi meg

a főváros a Karácsonyi-palotát, amelynek ügye kezdett már kísértetni, mint a Burg fehér asszonya valamikor a naivabb fantáziákat. Nem veszik meg, mert nem fontos, nem sürgős, mert nem lehet vele mit csinálni, mert nem kell. Ezt a fölösleges üzletet lekopogták, a főváros nem lesz fölöslegesen háziúr egy régi úrházban, amelynek sem építészeti, sem műemléki értéke nem különös és csak társadalmi jelentősége volt valamikor. Ezt viszont nem lehet megvenni. Ez aztán igazán nem éri meg az egymillióháromszázezer pengőt, — csekélység! — amit kérnek érte. Nem veszik meg a régit, ez helyes. De még helyesebb lenne, ha a főváros építtetne új házakat, ahogy különben nyilván építtet is, de minden közt a leghelyesebb az, ha ezeket a házakat tehetséges, protekcióval meg nem terhelt művészekkel csináltatnák. Mert vannak. Mennyi magyar építőművészi tehetség, mennyi magyar szobrász, aki a város új házain kőbe faraghatná, márványba véshetné, ércbe önthetné álmait. Mennyi remek magyar festő, aki freskókat alkotna hosszú és messzi századokra. A magyar tehetség, amely annyit ad irodalomban, színházban, muzsikában, amely pozitív tudományban íme most elért a Nobel-díjig is, ez a magyar tehetség vésővel és ecsettel is világviszonylatban első. Adjunk nekik munkát. Kenyeret és pálmát. A mai gazdasági válság fütetlen szobára, kismenün aluli életre ítél annyi magyar festő és szobrásztehetséget. Itt a nagy háziúr, a város. Dolgoztassa őket, adjon a kezükbe vésőt és ecsetet és tegyen a zsebükbe pénzt. Minden korszak építészeti remekeiben marad meg. Minden korszak házaiban hagyta kézjegyét az utókorra, a fáraók Egyiptoma guláiban, a Renaissance Itáliája csodálatosan égbe ívelő templomaiban, a mai Amerika a csikágói vágóhídiban. Kell hogy az újraéledt, legnagyobb történelmi katasztrófa után népében és tehetségében nekilendült Magyarország is tanúságot tegyen magáról kőben, márványban, ércben. Építsünk uraim, az építkezés a tehetség jele, a frisseségé, a munkáé, az ifjúságé. Klebelsberg egyetemeket épített és az egyik egyetemről szállt most a Nobel-díj felé Szent-Györgyi Albert professzor. Az ócskát ne vegyük meg. De építsük a frisset. Az újat. A tehetségeset. Teret a magyar tehetségnek.